

der blev brugt til Militærvæsenet i Krigsaarene, medens vi havde det radikale Ministerium. Disse Udtalelser faldt, som om Ministeren mente, der var brugt flere Penge, end der behøvedes, og de havde saaledes en fuldkommen demagogisk Karakter. Maa jeg straks spørge den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Statsminister, der sad i Finansudvalget alle Krigsaarene: Er der en eneste Gang fra Venstres eller konservativ Side paapeget en Besparelse paa det militære Omraade, som har mødt Modstand hos den radikale Regering? Jeg ved paa Forhand, at de er nødt til at sige nej. Der blev en Gang af den højtærede Statsminister som Ordfører ved Finanslovbehandlingen her i Folketinget fremsat en Udtalelse om, at vi af Hensyn til de mange Penge, der brugtes, muligt kunde spare noget af Sikringsstyrken. Dertil svarede vi fra vor Side, at vi med Glæde vilde være med til en meget betydelig Indskrænkning af denne Sikringsstyrke, og den daværende højtærede Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. P. Munch, stod op og sagde: Jeg er parat. Saa optog vi Forhandlingen, men saa maatte den højtærede nuværende Statsminister komme og sige: Jeg har forelagt mit Parti Spørgsmaalet, men det vil ikke gaa med dertil. Det var Venstre, som ikke vilde have nogen Nedsættelse af Militærudgifterne.

Saa kan man sige som den højtærede Forsvarsminister: Radikale og Socialdemokrater var i Flertal i Folketinget, hvorfor prøvede de saa ikke paa at gennemføre Besparelser? Dertil vil jeg sige: Vi var før Krigen enige om et Grundlag, som jeg tror ingen i Dag vil finde var uforsvarligt. Den daværende højtærede Forsvarsminister Hr. P. Munch erklærede, at hvis vi her i Danmark skulde have Lov til at leve ubemærket under de store Begivenheder, der foregik rundt om os, var det en nødvendig Betingelse, at vi ikke kom ind paa en oprivende Kamp om Militærudgifterne og Militærudgifternes Anvendelse, og derfor maatte vi bøje os for hinanden, saaledes at Venstre og de Konservative ikke maatte vente at faa alt, hvad de forlangte, og Socialdemokraterne maatte ikke forlange de Nedsættelser, de ønskede. Hvis vi kunde bøje Villierne mod hinanden, saa kunde vi gøre os Haab om at forblive ubemærkede. Venstre burde i Dag med Statsministeren og Forsvarsministeren i Spidsen staa op og takke det radikale Ministerium for det Hensyn, det viste, medens de i Dag demagogisk prøver at vise, at det var os, der vilde bruge de

mange Penge til Trods for, at det var Venstre og de Konservative, der fremtvang disse store Udgifter. Venstres første Mand den Gang, den nuværende højtærede Kirkeminister, har offentlig erklæret, at havde han raadet, vilde vi have faaet fuldstændig Mobilisering, den Gang Verdenskrigen udbrød. Naar vi Gang paa Gang har faaet at vide, hvad den militære Overledelse forlangte, og hvorledes Forsvarsministeren Gang paa Gang gik imod Militærledelsen, hvorledes Venstre og de Konservative — det kan Statsministeren ikke undgaa at bekræfte —, naar Ministeren kom i Finansudvalget, Gang paa Gang ikke vilde gaa med til de Nedsættelser, Ministeren ønskede, saa skal man ikke i Dag komme og give det Udseende af, at det var de Radikale og Socialdemokraterne, der havde smidt rundt med Millionerne, medens Venstre nu bag efter kommer og siger: Vi er saa sparsommelige, vi bruger ikke saa meget. Det var Venstre og de Konservative, der tvang Forsvarsministeren til at opretholde en Del af de Udgifter, som han Gang paa Gang i Finansudvalget erklærede han ønskede at komme bort fra; men den Gang vilde man ingen Sinde give sin Tilslutning dertil. Den højtærede Statsminister vil kunne bekræfte, at det, jeg her siger, passer. Aldrig har man foreslaaet Nedsættelser. Gang paa Gang kom der Forslag om Nedsættelser, men vi maatte frafalde dem for ikke at faa en politisk Kamp. Naar jeg har draget dette frem, er det ikke blot, fordi Forsvarsministeren her er kommet ind paa det, men jeg har mærket paa den moderate Presse, at man nu skal til at fortælle, hvorledes det er de Radikale og Socialdemokraterne, der har ødslet med de militære Udgifter, medens de, der nu er ved Styret, var sparsommelige, de vilde have brugt langt mindre. Det er at stille Forholdene paa Hovedet saa komplet som vel muligt. Det er Venstre og det konservative Folkeparti, der har fremtvunget, at Militærudgifterne blev saa store. Man var nødt til, for at undgaa indre Kamp, at bøje sig for deres Ønsker.

Ordføreren (J. A. Hansen): Jeg finder det virkelig meget berettiget, at den højtærede Forsvarsminister har mindet de Herrer, der nu taler saa stærkt om Sparsommelighed, om, at der var en Tid, da Sparsommeligheden ikke blev saa vel administreret fra deres Side. Nu fortæller de ærede Medlemmer, der taler heroppe fra, at det er Venstre, der drev dem frem. Jeg kan dog ikke tro, at vi er i Stand til at drive saa standhaftige Soldater som de